

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 29.09.1986, sp. zn. 6 To 32/86, ECLI:CZ:NS:1986:6.TO.32.1986.1

Číslo: 19/1988

Právní věta: I když byl obžalovaný po vyhlášení rozsudku poučen o právu podat odvolání do osmi dnů od doručení opisu písemného vyhotovení rozsudku, ale v písemném vyhotovení bylo uvedeno, že proti rozsudku je možno podat odvolání do patnácti dnů od doručení opisu písemného vyhotovení rozsudku, nelze jeho odvolání zamítnout jako opožděné jen proto, že se řídil nesprávným poučením soudu v písemném vyhotovení rozsudku.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 29.09.1986

Spisová značka: 6 To 32/86

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Opravné prostředky

Předpisy: 141/1961 Sb. § 248 odst. 1
§ 253 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 19

I když byl obžalovaný po vyhlášení rozsudku poučen o právu podat odvolání do osmi dnů od doručení opisu písemného vyhotovení rozsudku, ale v písemném vyhotovení bylo uvedeno, že proti rozsudku je možno podat odvolání do patnácti dnů od doručení opisu písemného vyhotovení rozsudku, nelze jeho odvolání zamítnout jako opožděné jen proto, že se řídil nesprávným poučením soudu v písemném vyhotovení rozsudku.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 29. 9. 1986 sp. zn. [6 To 32/86](#)).

K odvolání obžalovaného V. F. proti rozsudku krajského soudu v Brně z 20. 6. 1986 sp. zn. 1 T 18/86 Nejvyšší soud ČSR rozhodl tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), c), odst. 2 tr. ř. částečně zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině pokusem trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 tr. zák., ve výroku trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu, ve výroku o ochranném dohledu a výrocích o náhradě škody. Dále podle § 259 odst. 3 tr. ř. při nezměněném výroku o vině trestnými činy ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák., krivého obvinění podle § 174 odst. 1, 2 tr. zák. a přečinem

podle § 7 písm. c) zák. o přečinech uložil obžalovanému V. F. podle § 174 odst. 2 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti let s výkonem ve druhé nápravně výchovné skupině a dále rozhodl o ochranném dohledu a náhradě škody. Podle § 259 odst. 1 tr. ř. stran skutku kvalifikovaného jako pokus vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 tr. zák. vrátil věc soudu prvního stupně, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Citovaným rozsudkem krajského soudu v Brně byl obžalovaný V. F. uznán vinným pokusem trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 tr. zák., trestným činem ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák., trestným činem křivého obvinění podle § 174 odst. 1, 2 tr. zák. a přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zák. o přečinech.

Za tuto trestnou činnost byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání jedenácti roků, pro jehož výkon byl zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny; dále mu bylo uloženo ochranné protialkoholní léčení ústavní formou a ochranný dohled v rozsahu § 2 odst. 1 zák. č. 44/1973 Sb. na dobu dvou roků. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obžalovanému uložena i povinnost nahradit čs. státu na účet ONV Gottwaldov škodu ve výši 10 735,- Kčs na náklady léčení a dávky nemocenského pojištění, které byly vynaloženy v souvislosti s léčením poškozených J. P. a L. H. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byl poškozený J. P. odkázán se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný V. F. dne 4. 8. 1986 odvolání, které adresoval krajskému soudu v Brně, ale zaslal je (podle obálky) krajské prokuratuře v Brně. Po vyhlášení rozsudku se nevyjádřil. Opis vyhotoveného rozsudku mu byl doručen dne 17. 7. 1986 a jeho obhájci dne 18. 7. 1986.

Nejvyšší soud ČSR s ohledem na to, co bylo uvedeno o místech, kam bylo odvolání adresováno, a datu podání odvolání se především zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro jeho věcné projednání. Takto zjistil, že obžalovaný nepodal odvolání v zákonem stanovené lhůtě. Podle § 248 odst. 1 tr. ř. se odvolání podává do osmi dnů od doručení opisu rozsudku. Jak vyplývá z obsahu protokolu o hlavním líčení a z úředního záznamu předsedy senátu z 8. 8. 1986, který podepsal i intervenující prokurátor krajské prokuratury v Brně, byl také obžalovaný při ústním odůvodnění rozsudku poučen o právu podat odvolání do osmi dnů od doručení opisu písemného vyhotovení rozsudku.

Při vyhotovování písemného rozsudku však došlo k pochybení. V poučení bylo uvedeno, že proti rozsudku je možno podat odvolání do patnácti dnů. V této patnáctidenní lhůtě také obžalovaný F. odvolání podal, když se řídil poučením obsažným v písemném vyhotovení rozhodnutí, jak výslovně uvedl.

K rozhodnutí otázky, zda odvolání je možné věcně projednat, tedy zda bylo podáno včas, bylo nutné posoudit, zda platí poučení dané při ústním vyhlášení rozsudku, anebo poučení obsažené v písemném vyhotovení rozsudku. Nelze totiž vycházet jen z toho, že odvolání bylo podáno po lhůtě uvedené v ust. § 248 odst. 1 tr. ř. Podle § 253 odst. 2 tr. ř. nemůže soud zamítnout jako opožděné odvolání, které podala oprávněná osoba opožděně jen proto, že se řídila nesprávným poučením soudu.

Při posuzování této otázky Nejvyšší soud ČSR přihlédl k tomu, že podle § 248 odst. 1 tr. ř. se lhůta stanovená pro podání odvolání počítá až ode dne, kdy došlo k doručení opisu rozsudku oprávněné osobě. Zákon zde vychází z toho (když nebere v úvahu den, kdy byl rozsudek vyhlášen), že význam takového rozhodnutí vyžaduje, aby se oprávněná osoba mohla řádně seznámit s důvody rozhodnutí a zvážit, zda opravný prostředek podá. Bylo by proto v rozporu s logikou věci, kdyby jinak měla být posuzována otázka, zda platí poučení podle zákona dané při ústním vyhlášení rozsudku anebo sice

chybné poučení, ale dané v písemném vyhotovení rozsudku. Osoba oprávněná podat opravný prostředek právem může vycházet ze zásady, že platí to, co je obsaženo v písemném rozhodnutí. Navíc pak nelze ani vyloučit, že se může domnívat, že při ústním vyhlášení poučení se mohl předseda senátu přereknout anebo on sám se mohl přeslechnout.

Konečně je třeba dodat, že pro posouzení věci není ani rozhodné, že na obálce, v níž bylo založeno odvolání obžalovaného, byla chybně jako orgán, jemuž se opravný prostředek zasílá, uvedena krajská prokuratura. Obžalovaný F. byl v této době ve vazbě a v tomto případě se odvolání podává u náčelníka nápravného zařízení. Podle § 60 odst. 4 písm. d) tr. ř. je lhůta k podání zachována též tehdy, jestliže podání je ve lhůtě učiněno u náčelníka nápravného zařízení.